

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

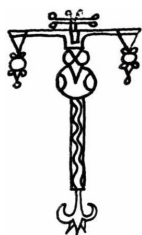
ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 154

1 Ἀπριλίου 2005

Τό ἀτίμητο δώρημα

Τήν ἀποκλειστική ἰδιομορφία τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου κανένας δέν μπορεῖ, «μετά λόγου ἐπιστημονικοῦ», νά τήν ἀμφισβητήσῃ. Κανένας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά ὑποτιμήσῃ τό λογικό ἄνθρωπο καί νά τόν συνδέσῃ, ἐξελικτικά, μέ τήν οἰκογένεια τῶν ἄλλων κτηνῶν. Ὁ λόγος, ἡ ἱκανότητα τῆς σκέψης καί τῆς προφορικῆς ἔκφρασης τοῦ λογισμοῦ, δέν ἀποτελεῖ προσθετικό στοιχεῖο, πού ἀποκτήθηκε κατὰ τή μακρότατη ἀναπαραγωγή καί ἀναπροσαρμογή τῶν ὄντων καί τήν ἐπικράτηση τοῦ ἐξελιγμένου, τοῦ τελειότερου καί ἰσχυρότερου. Εἶναι ἡ ἀρχική καί προνομιακή προικοδότησή του. Τό «εἶναι» του. Ἡ ἐνοίκηση, ἀπό πρώτη ἀρχή, τῆς θείας εἰκόνας στό ὀστράκινο σκεῦος του. Ἡ μορφοποίηση τῆς ὕπαρξης σέ λογικό πλάσμα, ἱκανό νά διακινεῖται μέ σοφία καί σύνεση στό μυστηριώδη κόσμο, πού τόν περιβάλλει. Νά συνάγει γνώση καί νά παράγει τέχνη.

Δανεῖζομαι ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τήν ὑπέροχη ὁμιλία τοῦ φω-

στήρα τῆς Καισάρειας, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «Περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου γενέσεως»:

Τό ἀποκαλυπτικό κείμενο τοῦ βιβλίου τῆς «Γενέσεως», ἱστορών-
τας τὴ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, λέει: «¹ Ἄς κάνουμε τὸν ἄνθρω-
πο σύμφωνα μέ τὴ δική μας εἰκόνα²». Λέγοντας αὐτό, μιλάει γιὰ
τὸν μέσα ἄνθρωπο. ³ Ἄς κάνουμε τὸν ἄνθρωπο⁴. Ἀλλά σὺ θά μοῦ
πεῖς: ⁵ Γιατί λέει γενικά γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ δέν μᾶς λέει γιὰ τὸ
λογισμό⁶;

Γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶπε, ὅτι εἶναι πλασμένος κατ' εἰκόνα τοῦ
Θεοῦ⁷. Καὶ ἄνθρωπος εἶναι τὸ ἰδίωμα τοῦ λογικοῦ. Ἦκουσε τὸν
Ἀπόστολο, πού λέει: ⁸ ἂν καὶ ὁ ἐξωτερικός μας ἄνθρωπος φθείρε-
ται, ὁ μέσα μας ἄνθρωπος ἀνακαινίζεται μέρα μέ τὴ μέρα.

Πῶς;

Δύο ἀνθρώπους γνωρίζω. Ἐνα αὐτόν, πού φαίνεται. Καὶ ἓνα,
ἀόρατο, αὐτόν, πού ὑποκρύπτεται στή φαινόμενη βιολογική μας ὑ-
πόσταση. Μέσα μας, λοιπόν, ἔχουμε ἄνθρωπο. Καί, κατά κάποιο
τρόπο, εἴμαστε διπλοί. Ἀλλά, στήν πραγματικότητα, ὁ πραγματι-
κός ἄνθρωπος, εἶναι ὁ μέσα μας ἄνθρωπος. Τό πραγματικό μου
ἔγώ⁹ εἶναι ὁ μέσα ἄνθρωπος. Τά ἔξω, τὰ φαινόμενα, δέν εἶναι τὸ
ἐγώ μου, ἀλλά εἶναι τὰ δικά μου. Τό ἔγώ μου¹⁰ δέν εἶναι τὸ χέρι
μου, ἀλλά τὸ λογικό τῆς ψυχῆς μου. Τό χέρι εἶναι μέρος τοῦ
ἀνθρώπου. Ὡστε, τὸ σῶμα εἶναι ὄργανο τοῦ ἀνθρώπου, ὄργανο
τῆς ψυχῆς. Ὅμως, ἄνθρωπος, κατά κυριολεξία, εἶναι ἡ ψυχὴ^(*).

(*) «¹¹ Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν¹². Τὸν ἔσω ἄνθρωπον λέ-
γει ¹³ Ποιήσωμεν ἄνθρωπον¹⁴. Ἀλλ' ἐρεῖς σὺ ¹⁵ Διατί οὐ λέγει ἡμῖν περὶ λογισ-
μοῦ¹⁶;

Τὸν ἄνθρωπον εἶπε κατ' εἰκόνα Θεοῦ. Ὁ δέ λογισμός ἄνθρωπος. Ἦκουε
τοῦ Ἀποστόλου λέγοντος: ¹⁷ Εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος φθείρεται, ἀλλ' ὁ
ἔσω ἀνακαινοῦται ἡμέρα καὶ ἡμέρα¹⁸.

Πῶς;

Δύο γνωρίζω ἀνθρώπους, ἓνα τὸν φαινόμενον, καὶ ἓνα τὸν ἀποκρυπτόμε-
νον τῷ φαινομένῳ, ἀόρατον, τὸν ἔσω ἄνθρωπον. Ἔσω τοίνυν ἔχομεν ἄνθρω-
πον, καὶ διπλοῖ πνές ἐσμεν, καὶ τὸ γε ἀληθές λεγόμενον ὅτι ἔνδον ἐσμέν. Ἐγώ
γάρ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον. Τά ἔξω οὐκ ἐγώ, ἀλλὰ ἐμά. Οὐ γάρ ἡ χεὶρ ἐγώ,
ἀλλὰ ἐγώ τὸ λογικόν τῆς ψυχῆς. Ἡ δέ χεὶρ μέρος τοῦ ἀνθρώπου. Ὡστε τὸ μὲν
σῶμα ὄργανον τοῦ ἀνθρώπου, ψυχῆς ὄργανον, ἄνθρωπος δέ κυρίως κατ'
αὐτήν τὴν ψυχὴν» (Sources Chretiennes, τ. 160, π. 182).

‘Υποπτη μεθόδευση

1. Δικαστής ο ένοχος:

Σκοτεινή, υποκριτική και υποπτη, αλλά όχι άνεξηγητη, ή προσπέλαση του ‘Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου στον ένεργό κρατήρα των εκκλησιαστικών σκανδάλων. Αυτόπροβάλλεται, αὐτάρεσκα, στά μέσα της μαζικής ενημέρωσης ως έγδυητής της κάθαρσης, στολισμένος μέ τήν τήβεννο του άδέκαστου κριτή, τή στιγμή, πού θά έπρεπε νά κάθεται, συνεσταλμένος και σκυθρωπός, στό έδώλιο του κατηγορούμενου. Καί έπιχειρεϊ βίαη κατάληψη της προεδρικής καθέδρας στην έξέδρα των δικαστών, τή στιγμή, πού οί πράξεις του και οί διαπλοκές του τόν άποδεικνύουν καταλυτή των ‘Ιερών Κανόνων της αγιότατης Έκκλησίας μας, παραχαράκτη του νομικού πλαισίου εκκλησιαστικής διοίκησης και είσαγωγέα της ίταμής διαφθοράς στο άρχιεπισκοπικό πιλοτήριο.

‘Η πάνδημη κατακραυγή πλημμυρίζει τήν έπικαιρότητα. Καί τόν δακτυλοδεικτεϊ-μέ τήν έπικουρία άδιάσειστων ντοκουμέντων-ώς τόν κύριο μο-

χλό του μηχανισμού των σκανδάλων και της άποδιοργάνωσης του εύαίσθητου Συνοδικού εκκλησιαστικού πολιτεύματος. ‘Ως τόν πρωτεργάτη της ίντριγκας. ‘Ως τό σχεδιαστή της άνομης διαπλοκής. ‘Ως τόν υποκινητή του σκοτεινού μηχανισμού επικάλυψης των ήθικών βόθρων. ‘Ως τόν υπόλογο για όλες εκείνες τίς βδελυρές πράξεις, πού έσυραν στό στιγματισμό και στήν άνυποληψία όλόκληρο τό ‘Ιεραρχικό Σώμα και ξεσήκωσαν θύελλα αντίδρασης στον κοινωνικό στίβο.

‘Ο λαός, ή θλιμμένη πλειοψηφία του εκκλησιαστικού πληρώματος περίμενε νά δει τόν ‘Αρχιεπίσκοπο νά κάθεται, μετανοιωμένος, «έν σάκκω και σποδῶ» (Ματθ. ια΄ 21) και νά ζητεϊ, μέ συντριβή και μέ δάκρυ, τό έλεος του Θεού. Καί άντί για τό προφίλ του μετανοιωμένου ‘Ιεράρχη, άντικρύζει τήν έπαρση και τήν υπερφίαλη αὐτοδικαίωση και τήν άσυγκράτητη έπιθετικότητα νά κραυγάζουν, μπροστά στό πλατύσκαλο του ‘Ιεροῦ Βήματος και νά έκτοξεύουν κεραυνούς ένάντια στίς άπιαστες, σκοτεινές δυνάμεις, πού (υποτίθεται) ύπονομεύουν τό κύρος και τήν άξιοπρέ-

πεια τοῦ πνευματικοῦ ἡγέτη τῆς πρώτης πόλης τῆς ἑλληνικῆς μας πατρίδας.

Τό ποίμνιο πονάει, ὑποφέρει. Καί ὁ ποιμένας βρίσκει τό θάρρος (ἀκριβέστερα τό θράσος) νά ἐξαιρεῖ τόν ἑαυτό του ἀπό τίς εὐθύνες, νά αὐτοδηλώνεται ὡς ἐγγυητής τῆς κάθαρσης καί νά διακηρύττει: «Πιστεύω ὅτι ἐγώ δέν εἶμαι μέρος τοῦ προβλήματος, ἀλλά εἶμαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος καλοῦμαι αὐτή τήν ὥρα, νά ὁδηγήσω ὅλη τήν Ἐκκλησία πρὸς τήν κάθαρση, ἔτσι ὅπως ἔχει ὀνομαστεῖ, δηλαδή τήν αὐτοκάθαρση ὁλων τῶν στελεχῶν Της».

Ἄναυδοι ἔμειναν οἱ πανέλληνες ὅταν ἄκουσαν τόν Ἀρχιεπίσκοπο νά αὐτοαπαλλάσεται ἀπό τήν εὐθύνη καί νά μεθοδεύει μέ τέτοιο τρόπο τήν «αὐτοκάθαρση», πού νά μήν κλονίζει τήν ἀρχιεπισκοπική του καρέκλα καί νά μήν κατακαίει οὐδέ τήν ἄκρη τοῦ ἀρχιερατικοῦ του μανδύα.

Σέ ἄλλους χώρους, λιγότερο εὐαίσθητους, ἀπό ὅ,τι ὁ χώρος τοῦ Πανίερου Θυσιαστηρίου, ἡ ἔκρηξη καί ἡ δημοσιοποίηση παρόμοιων σκανδάλων προκαλεῖ πάντοτε ἰσχυρή δόνηση, πού ἔχει σάν ἀποτέλεσμα τήν κατακρήμνιση τῶν ἡγετικῶν στελεχῶν ἀπό τοὺς θώκους τῆς ἐξουσίας τους. Αὐτοί, πού προβάλλονται στήν κορυφή τῆς διοικητικῆς πυραμίδας, πού εἶναι φορτισμένοι μέ τήν πρωτογενή ἀρμοδιότητα γιά τή στελέχωση τῶν ἐπιτελικῶν θέσεων μέ φερέγγυες προσωπικότητες καί μέ τήν εὐθύνη γιά τήν ἐπακριβή τήρηση τῆς νομιμότητας, καταθέτουν αὐτόβουλα τήν παραίτησή τους ἢ ἀναγκάζονται νά τήν ὑποβάλουν, μόλις παρουσιαστεῖ ἡ ὁποιαδήποτε ἀνωμαλία, πού, ἐξ ἀντανακλάσεως, σκιάζει τό πρόσωπό τους καί δημιουργεῖ ὑπό-

νοιες ὀργανωτικῆς ἀνικανότητος ἢ συμπαγινίας μέ τοὺς «ἥρωες» τῶν σκανδάλων.

Ἀντίθετα, στήν περίπτωση τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων, πού ἔπνιξαν τήν ἠθική ὁσφρηση ἑνός ὁλοκληρου λαοῦ, ὁ θεσμικός ὑπεύθυνος πλένει, ὑποκριτικά, τὰ χέρια του, αὐτοχρίεται ἀνεύθυνος (οὔτε κἂν μέρος τοῦ προβλήματος) καί κάθεταί στήν ἔδρα τοῦ κριτή, γιά νά βγάλει «τό κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ του» (Ματθ. ζ' 5)... καί νά ὁδηγήσει τήν Ἐκκλησία στήν αὐτοκάθαρση(!!!).

2. Τά γεγονότα τόν ἐνοχοποιοῦν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, ναί, δέν εἶναι «μέρος τοῦ προβλήματος! Εἶναι «ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ». Εἶναι ὁ πρῶτος καί κεντρικός ὑπεύθυνος ὅλης αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας, πού καταβρόμισε τήν ἑλληνική γῆ καί διέσυρε τόν ἄσπιλο χιτῶνα τῆς Ὁρθόδοξης ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας στήν παγκόσμια ἀπαξίωση. Αὐτός εἶναι τό σημεῖο ἐκκίνησης πολλῶν δραματικῶν φαινομένων διαφθορᾶς. Αὐτός, μέ πράξεις παράνομες καί ἀντικανονικές, πάλεψε νά κρατήσῃ στό ἀπυρόβλητο τά διεφθαρμένα ράκη τῆς ἀρχιερωσύνης. Αὐτός παγίδεψε τό θεσμό τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης καί τόν κατάντησε ἀπρόσφορο καί ἀνενέργητο. Αὐτός προώθησε σέ κεντρικές, ὑπεύθυνες καί ἐπιζηλες ἀρμοδιότητες πρόσωπα, πού ἦταν πασίγνωστα γιά τὰ «κουσουρία» τους καί διαβόητα γιά τήν ὑποδούλωσή τους στή «φιλοχρηματία» καί στή «φιληδονία».

Μῆνες τώρα ξεχύνονται τά σκάνδα-

λα της πριγκιπικής-καί όχι κατά κυριολεξία ἐπισκοπικής-ομάδας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου. Καί κανένα ἀπό αὐτά δέν ἱστορεῖται δίχως ἀναφορά καί καταλογισμό εὐθύνης στοῦ πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Ὅλοι ὅσοι ἀποτολμοῦν νά ἐκπωματίσουν ἕνα βόθρο, τῶν κεντρικῶν ἢ τῶν περιφερειακῶν διαμερισμάτων τῆς χώρας, περιγράφουν, μέ συνοχή καρδιάς, τό εὖρημα καί, ἀμέσως μετά, ἀπευθύνονται στόν πρόεδρο τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων καί τόν κατηγοροῦν γιά προσωπική εὐθύνη. Γιά κακή ἐπιλογή στελεχῶν. Γιά ἀδράνεια στήν πάταξη τῆς διαφθοράς. Ἡ γιά ἐσκεμμένη ἐπικάλυψη τῶν πράξεων ντροπῆς καί τῶν κυρίως ἐνόχων.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καλύπτει, μέ παράνομες καί ἀντικανονικές παρεμβάσεις του, τόν ἑσμό τῶν ὁμοφυλόφιλων ρασοφόρων, πού περιορεῦουν τό θρόνο του, τόν ψαρώνουν μέ τίς κολακεῖες του καί ἐξασφαλίζουν ἀσύδοτη διακίνηση στά θησαυροφυλάκια τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, κατά παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, προβιβάζει καί ἄλλα «δακτυλοδεικτούμενα» πρόσωπα στήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας, περιφρονώντας τίς ἔντονες καί ἔμπονες ἐκκλησίες σωφρόνων συνεπισκόπων του καί τίς προειδοποιήσεις μελῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, πού εἶναι σέ θέση νά μαρτυρήσουν, ἔγκυρα καί ὑπεύθυνα, γιά τό ἔλλειμμα ἡθους τῶν προσώπων, πού ἡ ἀρχιεπισκοπική αὐλή ἀνυψώνει στό βᾶθρο τῆς ὑποψηφιότητας. Ἀτομα μέ κραυγαλέα κουσούρια, γνωστά στά περιβάλλοντά τους καί στήν εὐρύτερη ἱερατική οἰκογένεια μέ τρωτά προσωνύμια, ἀποκτοῦν, κατά παράδοξο τρό-

πο, τήν εὐνοια τοῦ Χριστόδουλου καί ἐντάσσονται στό τάγμα τῶν «χαρισματῶν», γιά νά γίνουν, τήν ἐπόμενη μέρα, οἱ ἐκλεκτοί δαιτημόνες τῆς Συνοδικῆς Τράπεζας. Ἀσχετο ἂν, αὐτή ἡ εὐνοια καί αὐτή ἡ ἐπιλογή δρομολογεῖ τήν πικρία τοῦ πληρώματος καί τήν ἀπογύμνωση τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ κύρους.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος δίνει πρῶτος τό κακό παράδειγμα τῆς χλιδῆς καί παρασύρει, μέ τήν προκλητική συμπεριφορά του, τοὺς μαθητευόμενους μάγους τῆς ἀρχιερατικῆς λαμπηδόνας, νά περιφέρονται ὡς «κινούμενοι κοῦκλοι» ἀστραφτερῆς περιβολῆς καί ὡς θλιβερά δείγματα ἐκπεσμοῦ στήν ποιότητα ἐνός ἀνόητου νεοπλουτισμοῦ.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος χτυπάει ἀδιάκοπα προσκλητήριο πρὸς τό στρατόπεδο τῆς διαφθοράς καί συναγεί γύρω του, συνεργάτες καί συμβούλους καί συνοίκους, πού, τήν ἄλλη μέρα, ἀποδεικνύονται ἐστίες ἡθικῆς μόλυνσης καί γίνονται θέαμα καί ἀνάγνωσμα φρίκης γιά ὁλόκληρη τήν παρεμβολή τῆς Ἐκκλησίας.

Δέν εἶναι χωρίς σημασία, ὅτι ὁ μέγας ἀριθμός τῶν εἰδεχθῶν σκανδάλων, πού ξεχύθηκε στά τηλεοπτικά κανάλια καί προκάλεσε τό μεγάλο σόκ καί τήν ἀγανάκτηση τῆς λαϊκῆς βάσης, ἐκκολάφθηκαν στό στενό ἀρχιεπισκοπικό περιβάλλον. Στήν ἀρχιεπισκοπική κατοικία. Στό διοικητήριο τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας. Καί στίς κεντρικές ὑπηρεσίες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Σ' ὅλους, δηλαδή, τοὺς χώρους καί σ' ὅλους τοὺς μηχανισμούς, πού ὀργανώνει καί διευθύνει καί ἐλέγχει ὁ κ. Χριστόδουλος.

Ὅλα αὐτά τὰ ἐμφανῆ περιστατικά καί οἱ διαπιστωμένες, ἀνήθικες, διαπλοκές, καθιστοῦν πρῶτο καί κεντρικό ὑπόλογο τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Καί, ἀκριβῶς γιά τό λόγο αὐτό, ὁ Χριστόδουλος δέ δικαιούται νά αὐτοπροβάλλεται ὡς ἐγγυητής τῆς κάθαρσης. Ἀλλ' οὔτε καί ἔχει τό δικαίωμα νά προεδρεύει σέ Συνοδική διάσκεψη, πού ἔχει ὡς κύριο μέλημα τόν κολασμό τῶν σκανδάλων καί τήν κάθαρση τοῦ ἀνώτατου διοικητικοῦ σώματος, τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἄν ἐπιχειρηθεῖ, ἔντιμα καί ἀπροκατάληπτα, κάθαρση στόν ἐκκλησιαστικό χῶρο, ὁ πρῶτος, πού πρέπει νά καθήσει στό σκαμνί τοῦ κατηγορούμενου καί νά λογοδοτήσει, εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Καί, προτοῦ συνέλθει ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας γιά νά τόν ἀκούσει καί νά τόν ἀντιμετωπίσει, σύμφωνα μέ τίς ἐπιταγές τῶν Ἱερῶν Κανόνων, πρέπει νά ὀριστεῖ μιά τριμελής Συνοδική Ἐπιτροπή, γιά νά μελετήσῃ σέ βάθος τὰ περιστατικά καί τίς καταγγελίες καί νά εἰσηγηθεῖ στό Σῶμα, μέ λόγο Θεολογικό καί Ἱεροκανονικό, τίς ἀπαραίτητες μεθοδεύσεις. Μόνο μιά τέτοια διεργασία θά ἀναπαύσῃ τίς ἀνήσυχες καί ἐπαναστατημένες συνειδήσεις καί θά δρομολογήσῃ λύσεις, πού θά ἀποκαταστήσουν τό κουρελιασμένο κύρος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

3. Ἡ παγίδευση τῆς Ἱεραρχίας.

Ὁ Χριστόδουλος, γιά νά μήν κυλήσουν οἱ Συνοδικές διαδικασίες στή λεωφόρο τῆς Κανονικότητας καί τῆς Νομιμότητας καί βρεθεῖ, ξαφνικά, στό

ἐδώλιο τῆς κρίσης, ἔσπευσε νά παγιδεύσει ὁλόκληρο τό Συνοδικό Σῶμα στό δικό του, σκοτεινό, προγραμματισμό.

Κάλεσε βιαστικά, τή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, σέ διήμερη, μόνο, διάσκεψη. Καί ἀνέλαβε, αὐτός ὁ ἴδιος, νά εἰσηγηθεῖ στό Σῶμα τὰ «ὑποτιθέμενα» κατάλληλα μέτρα, γιά τόν κολασμό τῶν ἐνόχων καί τήν ὑπέρβαση τῆς κρίσης. Ἐνοχος αὐτός τῆς πολυδιάστατης διαφθορᾶς, ἀπέκλεισε κάθε ἄλλο Ἱεράρχη καί αὐτοδιορίστηκε εἰσηγητής τῶν μέτρων τῆς κάθαρσης. Ὡς θεσμικά διορισμένος πρόεδρος, κάθησε στήν ἐπίσημη ἔδρα του. Ὡς εἰσηγητής, ἀπάγγειλε ἕνα μακρόσυρτο λόγο, πού σκοπό εἶχε νά καλύψει τό μεγάλο τμήμα τοῦ Συνοδικοῦ χρόνου καί νά μήν ἀφήσῃ περιθώρια γιά εὐρύτερη συζήτηση καί γιά σχολιασμό τῶν δικῶν του εὐθυνῶν. Καί, ὡς συντονιστής τῶν συζητήσεων, φρόντισε νά κρατήσῃ τό διάλογο στά στενά ὄρια τῶν δικῶν του προτάσεων ὥστε νά μήν ἐξοκείλῃ σέ ἀτραπούς ἐπικινδυνότητας.

Γιά περισσότερη διασφάλιση καί γιά ἀποφυγή κάθε ἐνδεχόμενου ἐπέκτασης τῶν ἐπικριτικῶν συζητήσεων καί τήν τελευταία στιγμή, ἐμβόλισε τή διήμερη Συνοδική Διάσκεψη μέ τήν ἀναγγελία Μητροπολιτικῆς ἐκλογῆς. Μόλις τό ἀπόγευμα τῆς προηγούμενης μέρας, μέ εἰδικό φάξ, ἀνακοίνωσε στούς Συνοδικούς Μητροπολίτες, ὅτι, κατά τή διάρκεια τῆς διήμερης Συνέλευσης θά γίνῃ καί ἡ ἐκλογή Μητροπολίτη γιά τήν κενή ἔδρα τῆς Πάτρας. Ἔτσι, ἔσφιξε ἀκόμα περισσότερο τό πρόγραμμα καί ἔκοψε τήν ἀνάσα τῆς ἀγωνίας, σέ ὅλους ἐκείνους τοὺς ὑπεύθυνους συνεπισκόπους του, πού θά ἤθελαν νά μιλήσουν, νά ἐκφέρουν τίς ἀνησυχίες τους,

νά καταθέσουν τήν πρότασή τους και νά καταλογίσουν εϋθύνες στά πρόσωπα, πού πρωτοστάτησαν στό σκανδαλισμό του ἐκκλησιαστικού πληρώματος.

Βέβαια, θά μπορούσε, ἂν θεωρούσε ἐπείγουσα τήν ἐκλογή Μητροπολίτη Πατρῶν, νά προτείνει τήν παράταση τῆς λειτουργίας τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας γιά μιά ἡ καί γιά δυό, ἀκόμα, μέρες. Ἀλλά δέν τό ἔκανε. Τά στρίμωξε ὅλα στά χρονικά ὅρια τῶν δυό ἐργασιμῶν ἡμερῶν καί, μάλιστα, μέ τόν περιορισμό τῶν Συνεδριάσεων μόνο κατά τίς πρωινές ὥρες.

Ἡ εἰσήγηση τοῦ Χριστόδουλου ἦταν ἀτέλειωτη. 25 ὁλόκληρες σελίδες. Γέμισε τίς ἀκοές. Κάλυψε ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ διαθέσιμου χρόνου. Ἀποκοίμισε τούς γέροντες. Ἀπλῶσε τή βαριεστημάρα στούς νεότερους. Ἴσως κάποιοι ἀπό αὐτούς, νά ἔχειραν τό κεφάλι καί νά ἀποκοιμήθηκαν, καταπονημένοι ἀπό τόν ἀτέλειωτο μονόλογο τοῦ προέδρου τοῦ Σώματος. Ἡ αἴθουσα τῶν Συνοδικῶν Συνεδριάσεων μεταβλήθηκε σέ τάξη σχολείου, πού ἀτενίζει, μέ σιωπή καί μόνο μέ μικρές, σκανδαλιάρικες, παρεκβάσεις, τό βλοσυρό δάσκαλο.

4. Τό σκεπτικό.

Στό πρῶτο μέρος τῆς εἰσηγήσεώς του ὁ κ. Χριστόδουλος φάνηκε νά στάζει δάκρυ ἀγωνίας. Ἡ κάθε του φράση εἶναι καί ἕνας στεναγμός ἀφόρητης ὀδύνης.

Εἶπε:

«Εἶναι ἴσως ἡ πρώτη φορά κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες, πού ἡ Διοικοῦσα

Ἐκκλησία εὐρίσκεται εἰς τό ἐπίκεντρον κρίσεως, πού ἀπειλεῖ μέ σοβαρό τραυματισμό τά ἐκκλησιαστικά πρόσωπα καί μέ ἀπαξίωση τόν ἱερό θεσμό, πού αὐτά ὑποστασιάζουν. Τό σκάνδαλο ἑνός κληρικοῦ καί μέ τίς προεκτάσεις του ὄχι μόνο στό χῶρο τῆς Δικαιοσύνης, ἀλλά καί τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ ἡμέρες δηλητηριάζει τήν ἀτμόσφαιρα καί οἱ ἀποκαλύψεις πού τό συνθέτουν συγκλονίζουν τούς ἀπανταχοῦ Ἕλληνες. "Ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν"...».

«Ὅπως ἀποδεικνύεται, ὑπάρχουν σέ ὅλες τίς βαθμίδες κάποιοι κληρικοί, πού ἔχουν προδώσει τήν ἱερή ἀποστολή των, ἡ ἔχουν συμπεριφερθεῖ κατ' ἐπιταγὴν τῶν ἐπιληψίμων ἀδυναμικῶν των. Δύο εἶναι τά βασικά ἀδικήματα τῶν κληρικῶν αὐτῶν: ἡ φιληδονία καί ἡ φιλαργυρία. Καί θά πρέπει νά παραδεχθοῦμε πῶς σέ κάποιο βαθμό εἴμαστε ὅλοι ἔνοχοι γιατί, ἀπό ὅ,τι φαίνεται, ἀνεχθήκαμε αὐτές τίς καταστάσεις, ὅπου ὑπάρχουν, ἐφ' ὅσον τίς γνωρίζαμε, πού ἔχουν διαβουκολήσει τίς συνειδήσεις καί ἔχουν ἐκθέσει πρόσωπα καί τόν ἱερό θεσμό, πού ὑπηρετοῦμε. Εἴμαστε ὑπεύθυνοι διότι ἀπό μία κακῶς ἐννοούμενη πρόνοια γιά ἀποσόβηση μείζονος σκανδαλισμοῦ τοῦ λαοῦ, ἀποσιωπήσαμε ἔνοχες συμπεριφορές, πού ἔφθασαν στή δημοσιότητα καί προκάλεσαν ἰσοπεδωτικά γιά τήν Ἐκκλησία καί ὑποτιμητικά γιά τούς κληρικούς σχόλια.... Μετατρέψαμε τίς Μητροπόλεις μας σέ θερμοκήπια ἀθλιότητων...».

Ἐνῶ, ὅμως, ἡ ἀρχιεπισκοπική θρηνωδία περικυλίει τούς χώρους τῶν σκανδάλων καί στιγματίζει τίς ἀτιμωτικές πράξεις τῶν ἐπίορκων ρασοφό-

ρων, φρενάρει απότομα, όταν μπροστά της συναντάει γεγονότα και συμπεριφορές, πού έκπορεύτηκαν από τόν τιμητή Ἀρχιεπίσκοπο ἢ από τή φαυλοκρατούμενη αὐλή του. Στίς περιπτώσεις αὐτές ὁ σκληρός λόγος μαλακώνει, γίνεται ἀπολογητικός καί ἐπικαλυπτικός καί στοχεύει στήν ἀποδυνάμωση τῆς εὐθύνης καί στήν ἐξαίρεση τοῦ προσώπου του ἀπό τόν πίνακα τῶν σκανδαλοποιῶν.

Μεταφέρουμε δυό μικρά ἀποσπάσματα ἀπό τήν προβληματική εἰσήγησι:

«...Ταυτόχρονα ἐπικεντρώθηκε στό πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡ πολεμική γιά τήν κάθαρση στήν Ἐκκλησία, μέ ἀναζήτηση γελοίων ἐπιχειρημάτων, ἀντληθέντων ἀπό τήν ποιμαντική του εὐαισθησία-εὐαισθησία, πού ὅλοι ἔχουμε-ἀλλά καί μέ διαφανή σκοπιμότητα».

«...Ἐάν σέ κάτι μέφομαι τόν ἑαυτόν μου δέν εἶναι ὅτι διέπραξα κάτι τό ἐκ τοῦ πονηροῦ. Εἶναι τό ὅτι ἐξ εὐαισθησίας ἔναντι τῶν προσώπων καί εὐγενείας δέν ἤλεγξα σκληρότατα ἀτοπήματα καί παρεκκλίσεις. Πολλά ἐξ ἐκείνων, πού συμβαίνουν, ὁμολογῶ ὅτι δέν τά γνωρίζω. Παρά ταῦτα τώρα πονῶ καί θλίβομαι. Καί ζητῶ ταπεινά συγγνώμη ἀπό τόν δοκιμαζόμενο πιστό Λαό καί τόν ἱερό Κλῆρο πού καθημερινά ἀγωνίζεται καί τιμᾷ, στή συντριπτική του πλειονότητα, τό σεμνό καί ἡρωϊκό ράσο του».

Μ' αὐτό τόν κυματισμό, ἀνάμεσα στή σκληρή ἐπιμέτρηση εὐθυνῶν σέ ἐπίορκους λειτουργούς τοῦ Ἱεροῦ Θυσιαστηρίου καί στή μετατόπιση τοῦ κέντρου βάρους στό μάχιμο στρατόπεδο τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὁλοκληρώνεται τό πρῶτο μέρος τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς εἰσήγησης. Καί ἀκολουθεῖ ἡ

δεύτερη ἐνότητα, πού ἐκθέτει τίς πρωτοβουλίες τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν σκανδάλων καί τῶν σκανδαλοποιῶν καί γιά τήν ἀποκατάσταση τοῦ καταρρακωμένου κύρους τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος.

5. Τί ἔκανε ἡ ΔΙΣ.

α) Κάνουμε μιά πρώτη διαπίστωση καί μιά πρώτη ἐκτίμηση. Ὅλα, ὅσα ἀναφέρει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος ὡς «σωτήριες» ἐπεμβάσεις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀποτελοῦν κινήσεις τῆς τελευταίας στιγμῆς. Πραγματοποιήθηκαν λίγες μόνο μέρες πρὶν ἀπό τή σύγκληση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Σέ χρόνο, πού οἱ δημοσιογραφικές ἀποκαλύψεις εἶχαν ἀναστατώσει τή ἑλληνική κοινωνία καί ἡ λαϊκή ἐξέγερση εἶχε πάρει τή μορφή τυφώνα.

Κανένα ἀπό τά σκάνδαλα, πού ἀντιμετώπισε ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος κατὰ τίς συνεδριάσεις της τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου, δέν ἦταν φαινόμενο τοῦ τελευταίου καιροῦ. Ἀποτελοῦσαν καρκινώματα, πού κατέτρωγαν τό κύρος τῆς Ἱεραρχίας καί εἰδικά τοῦ προέδρου της, ἀλλά ἡ διοίκηση δέν τολμοῦσε ἢ δέν ἤθελε νά τά ἀντιμετωπίσει. Νά διερευνήσει ἐξονυχιστικά τίς ὑποθέσεις καί νά ἐπιβάλλει τίς κυρώσεις, πού προβλέπουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Μόνο ὅταν ὁ βοῦρκος ξεχύθηκε καί ἔπνιξε τήν ἠθική εὐαισθησία τῆς λαϊκῆς βάσης, ὁ κ. Χριστόδουλος ἔφερε τά θέματα στή Συνοδική διάσκεψη καί τόληψε νά εἰσηγηθεῖ κάποια μέτρα.

β) Είναι χαρακτηριστικό, ότι οι όκτώ περιπτώσεις επείγουσας και δραστηκής επέμβασης της Διαρκούς Ύερᾶς Συνόδου, τίς όποίτες άναφέρει ή άρχιεπισκοπική είσήγηση, καλύπτουν μόνο πρόσωπα, πού τά έδειξε με τό δάχτυλό του τό δημοσιογραφικό και τό τηλεοπτικό ρεπορτάζ και περιστατικά, πού έκτυλίχτηκαν, ως σήριαλς, στίς μικρές όθόνες.

Γιά κείνους, πού γνωρίζουν τή σύνθεση και τή στάθμη της σημερινής εκκλησιαστικής ήγεσίας, ή δέσμη τών σκανδάλων, πού έφτασε στή δημοσιότητα, δέν είναι, παρά ένα μέρος του προβλήματος. "Αν οι φορεΐς της ευθύνης έβρισκαν τό θάρρος νά μιμηθούν τήν ήγεσία του Δικαστικού Σώματος και νά προωθήσουν τή μάχαιρα του κολασμού Ίσαμε τό κόκκαλο, θά βλέπαμε νά δημοσιοποιούνται πολλά περιστατικά και νά έγκαλούνται όχι λίγοι χρυσοφόροι, αλλά όχι Χριστοφόροι, παραστάτες του Ίεροῦ Θυσιαστήριου.

Ό Χριστόδουλος, πιεσμένος από τή γενικευμένη κατακραυγή και έντρομος μή τυχόν και ή θύελλα ξεσκεπάσει και άλλα κρησφύγετα, έσπευσε νά ξεσκεπάσει τούς λίγους, για νά σκεπάσει τούς πολλούς. Νά θυσιάσει κάποιους από τούς δηλωμένους φίλους του και συνοδοιπόρους του, για νά προλάβει τήν είσοδή τών κυμάτων στους χώρους, πού προσπαθεί με νύχια και με δόντια νά τούς κρατήσει μυστικούς.

Μέ δεδομένη και διαπιστωμένη αυτή τήν πραγματικότητα, έξηγείται ή βίαιη αντίδραση του σκανδαλοποιού Μητροπολίτη Παντελεήμονα Μπεζενίτη, καθώς διαμαρτύρεται για τίς Συνοδικές αποφάσεις, πού τόν κατατομοῦν και άπειλεί, πώς θά πάρει στά τάρταρα

πολλούς από εκείνους, πού τόν πρόσωσαν και τόν σφαγίασαν(!!!).

6. Οί προτάσεις.

Στό τελευταίο κομμάτι της είσηγης του καταστρώνει ο κ. Χριστόδουλος τόν πίνακα τών προτασεων του. Τά μέτρα, πού θεωρεί επείγοντα και άπαραίτητα, για τήν κάθαρση στην αύλή της Έκκλησίας.

Θά περίμενε κανείς, σ' αυτό τό μέρος νά αντιμετωπιστούν άμεσα και δραστηκά οι σκανδαλοποιοί. Νά προτείνει ο Άρχιεπίσκοπος και νά ψηφίσει τό Σώμα άποφασιστικές διεργασίες, ικανές νά άπαλλάξουν τό Θυσιαστήριο του Θεοῦ από τά μιάσματα και νά φέρουν τή γαλήνη και τήν άνάπαυση στις άναστατωμένες καρδιές. Θά περίμενε νά άκούσει, πώς θά κινητοποιήσει τούς «υπνώτοντας» και «άδρανοποιημένους» δικαστικούς μηχανισμούς και πώς θά επιδιώξει, με κρίση δίκαιη, αλλά και άδέκαστη, νά άνοίξει τήν πόρτα της έξόδου σε όλους εκείνους, πού διαβιούν στον υπόκοσμο, πού ντροπιάζουν τόν άνδρισμό τους ή πού καταβρwmίζουν τό τίμιο ράσο τους με πράξεις στιγματισμένες άκόμα και από τό κοινό, ποινικό δίκαιο.

Τίποτα από αυτά δέν πρότεινε ο Άρχιεπίσκοπος. Δέν ήταν σε θέση νά διαγνώσει τόν κίνδυνο; Δέ διέθετε τόν άπαραίτητο ήθικό όπλισμό, για νά καταπολεμήσει τή διαφθορά; Βρισκόταν δέσμιος της σκοτεινής διαπλοκής; Μπορεί νά συμβαίνει κάτι από αυτά. "Η, μπορεί και όλα μαζί νά συνυφάνονται και νά παρεμποδίζουν τήν κάθαρση του εκκλησιαστικού χώρου. Τό

γεγονός είναι, ότι ο Χριστόδουλος-όπως τό διατύπωσαν πολλοί-πρότεινε άσπιρίνες. Ήμίμετρα, άνίκανα νά έκδιώξουν τούς σκανδαλοποιούς καί νά έξαλείψουν τή διαφθορά. Τροποποιήσεις Νόμων, πού, γιά νά πραγματοποιηθούν, θά κυλήσει ο χρόνος καί θά λησμονηθούν οί σεισμικές δονήσεις. Καί βελτιώσεις στό διοικητικό σύστημα τής Έκκλησίας (έπιβαλλόμενες ή άμφιβαλλόμενες), πού δέ θίγουν τά «κακώς κείμενα» καί δέν έκβάλλουν τούς σκανδαλοποιούς άπό τούς θρόνους τής προβολής καί τής εϋθύνης.

Ή Αναγκαία ή «άξιοποίηση κλήρου καί λαού στη διοίκηση τής Έκκλησίας». Άλλά αύτή είναι μία οργανωτική πρωτοβουλία μέ μακροχρόνια προοπτική, πού, ώστόσο, δέν έχει καμμία σχέση μέ τήν «αϋτοκάθαρση».

Σεβαστή καί αναγκαία ή υπόμνηση, πώς «Οί Ήεροί Κανόνες άποτελοϋν άμετάκλητο θεμέλιο άντιμετωπίσεως πάσης παρεκτροπής». Καί πώς «ή Ήεραρχία ύποχρεούται καί αϋτοδεσμεύεται νά τηρεϊ καί έφεξις άκριβώς αϋτούς». Άλλά μήπως ή ύποχρέωση αύτή δέν ίσχυε καί πρίν διατυπώσει τήν έτυμηγορία του ο Χριστόδουλος καί πρίν προτείνει στην Ήεραρχία νά αϋτοδεσμευθεϊ γιά τήν έπακριβή τήρηση των Ήερών Κανόνων; Ή έπανάληψη των αϋτονόητων δέν άποτελεϊ δυναμική άντιμετώπιση τής κρίσης καί δέν καθαρίζει τό διοικητικό Σώμα άπό τά σαπρά μέλη του.

Καλή καί «ή ίδρυση βρεφονηπιακών σταθμών σέ κάθε Ήερά Μητρόπολη

πρός διευκόλυνση έργαζομένων γονέων». Άλλά διερωτάται ο κάθε νοήμονας άναγνώστης αύτής τής παραγράφου, μέ ποιό τρόπο θά συμβάλουν οί βρεφονηπιακοί σταθμοί στον άγώνα γιά κάθαρση; Μήπως οί βρώμικοι ρασοφόροι θά παραπεμφθούν εκεί, γιά νά λουστοϋν καί νά έμφανιστοϋν μέ καινούργιο, όλοφώτεινο, παιδικό προφίλ;

Οί προτάσεις του Άρχιεπισκόπου δέ δρομολογούν κάθαρση, αλλά ζυμώσεις γιά κάποιες τροποποιήσεις του νομοθετικού πλαισίου ή γιά κάποιες έπεκτάσεις των ποιμαντικών προγραμμάτων.

Ός εκεί έφτασε τό βεληνεκές τής έκκλησιολογικής διορατικότητας καί τής ήγετικής τόλμης του προέδρου των Συνοδικών Σωμάτων. Στην έξασφάλιση καί στη χορήγηση άσπιρινών. Τή στιγμή, πού τό Σώμα σφαδάζει άπό τον πυρετό καί οί πληγές άναδύουν άφόρητη δυσσομία.

Άν κοπάσει ο σάλος καί σταματήσουν τά τηλεοπτικά όργανα νά διαλαλουν τή «φιληδονία» καί τή «φιλαργυρία» των «έν ενεργεία» δεσποτάδων καί των υπό έκκόλαψη μιτροφόρων, θά διαλυθεϊ ο καπνός του φόβου καί θά έπιστρέψουν όλοι, ο Άρχιεπίσκοπος καί ή πλατεία συντροφία του, στη χλιδή καί στην άπόλαυση.

Αύτή καί μόνο, ή προοπτική διαφαίνεται στον όρίζοντα.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

«Φαρισαϊε τυφλέ, καθάρισον πρῶτον τό έντός του ποτηρίου καί τής παροψίδος, ίνα γένηται καί τό έκτός αϋτών καθάρόν»
(Ματθαίου κγ΄ 26)

Οἱ πορσελάνες τῆς Γιαγιᾶς.

(Ὁ συγγραφέας τοῦ κειμένου, μετάφραση τοῦ ὁποῖου ἀκολουθεῖ, εἶναι Ἀμερικανὸς Ὁρθόδοξος Ἱερέας, διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Ἀναπτύξεως καὶ Εὐαγγελισμοῦ τῆς «Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας στὴν Ἀμερική» (ΟΓΑ) καὶ ἐφημέριος σέ ἐνορία στὴν Πενσυλβάνια. Πρώην Ἀγγλικανός, ἔγινε Ὁρθόδοξος πρό 20ετίας. Πρόσφατα, ἔλαβε μέρος μέ ἀνακοίνωσή του στοῦ συνέδριου περὶ Οἰκουμενισμοῦ, τό ὁποῖο διοργάνωσε ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης τὸν περασμένο Σεπτέμβριο.)

Συχνά ἀκοῦμε νά λέγεται ὅτι ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανισμός μοιάζει μέ τό παλιό πορσελάνινο σερβίτσιο τῆς Γιαγιᾶς. Εἶναι ὠραῖο. Εἶναι ἕνας θησαυρός. Τό κρατᾶμε, λοιπόν, προφυλαγμένο στή βιτρίνα, γιὰ νά τό θαυμάζουν ἀπό μακριά, καί ποτέ δέν τό χρησιμοποιοῦμε γιὰ νά περιποιηθοῦμε τούς ἐπισκέπτες μας.

Μιά ἀπό τίς παγίδες τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ὁρθῶν δογμάτων (ἐμεῖς φταῖμε ἂν ὑπάρχουν παγίδες), εἶναι ὅτι μπορεῖ νά καταντήσει αὐτοσκοπός. Ἄν συμβεῖ αὐτό (ἢ ἂν οἱ ἅγιοι πρὶν ἀπό μᾶς εἶχαν ὁδηγήσει τά πράγματα ἔτσι ὥστε νά συμβεῖ αὐτό), τότε χάνουμε κάθε προοπτική,

χάνουμε τό πᾶν. Ἡ Ὁρθοδοξία ὄντως κινδυνεύει νά γίνει σάν τό σερβίτσιο τῆς Γιαγιᾶς, καί ἐμεῖς νά γίνουμε ἀπλοί φύλακες ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων ἐκ πορσελάνης!

Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀληθινή, τότε γιατί ἀδιαφοροῦμε καθολικά καί ἐπίμονα γιὰ τή Μεγάλῃ Ἀποστολή, νά πορευθοῦμε στὸν κόσμον καί νά κάνουμε μαθητές ἀπ' ὅλα τά ἔθνη; Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀληθινή, δέν εἶναι ἀκριβῶς ἡ μόνη Ἀλήθεια γιὰ τό Θεό καί τόν ἄνθρωπον, γιὰ τὴν ὁποία ὁ κόσμος πεινᾷ; Καί ἂν, ἀντίθετα, ἡ Ὁρθοδοξία δέν εἶναι ἀληθινή τότε, εἰλικρινά, γιατί ἀσχολοῦμαστε νά τὴν προβάλλουμε;

Στὰ 1868, ὁ Ἅγιος Ἰννοκέντιος (Ἀλάσκας) ὁδυρόταν πού οἱ πῶ πολλοὶ στὴ Ρωσικὴ Αὐτοκρατορία δέν εἶχαν γνωρίσει ἀκόμα τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μομφή αὐτὴ ἦταν ἀποκαλυπτικὴ γιὰ τὴν ἱεραποστολικὴ κοινωνία τῆς ἐποχῆς του. Τί νά ποῦμε, ὅμως, γιὰ τὴ δική μας χώρα, γιὰ τὴ δική μας ἐποχή, πού πολὺ περισσότεροι ἀγνοοῦν τό Εὐαγγέλιο καί δέν ἔχουν φτάσει σέ ὠριμότητα πίστεως; Καί ὅλο αὐτό, γιατί ἐμεῖς κρατᾶμε... τίς πορσελάνες τῆς Γιαγιᾶς κλειδαμπαρωμένες!

Ὁ στίχος, πού προηγείται τῆς Μεγάλης Ἀποστολῆς λέει: «*ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς*» (Ματθ. κη' 18). Καί ἀκριβῶς μέσα σ' αὐτό τό πλαίσιο ἐξουσίας ὁ Χριστός βροντοφωνάζει: «Πηγαίνετε, λοιπόν». Εἶναι προσταγή. Εἶναι στοιχειῶδες ἔργο. Ἐπειδὴ ὅλες οἱ ἐξουσίες δόθηκαν στό Χριστό καί στήν Ἐκκλησία Του, μᾶς δίδεται ἡ ἐντολή (ὄχι παρότρυνση, ἀλλά διαταγή), νά πορευθοῦμε καί νά κάνουμε μαθητές, βαφτίζοντάς τους στό Ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτή ἡ ἐντολή, αὐτή ἡ ἀποστολή, εἶναι ὅ,τι συνιστᾷ ὄντως τό *raison d'etre* (λόγο ὑπάρξεως) τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ὁρθόδοξη πίστη μας δέν εἶναι αὐτοσκοπός. Εἶναι μέσο, μέ τό ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται σέ γνώση Θεοῦ. Αὐτός εἶναι ὁ στόχος, γιατί σ' αὐτή τή θεογνωσία ὑπάρχει ἡ ὄντως αἰώνια ζωή (Ἰωάν. ιζ' 3). Ἔτσι, ὁ Χριστός ἔδωσε ἔμφαση κατά τήν ἀνάληψή Του στό νά συλλάβουν οἱ Ἀπόστολοι ὅλο τό βάθος τῶν ἐμπειρῶν, πού εἶχαν βιώσει κοντά Του, ὄχι μόνο κατά τίς προηγούμενες σαράντα μέρες, ἀλλά ἀπ' ὅλη τήν πορεία Του πάνω στή γῆ. Πράγματι, ἔλαβαν τήν ἐντολή νά γυρίσουν στήν Ἱερουσαλήμ, ὄχι γιά νά διατηρήσουν κάποιες εὐσεβεῖς ἀναμνήσεις ἀπό τίς ἐμπειρίες τους αὐτές, ἀλλά νά περιμένουν νά λάβουν ἐξ ὕψους τή δύναμη καί τό φωτισμό γιά νά ἐκπληρώσουν τή Μεγάλη Ἀποστολή νά ἀγρεύσουν μαθητές.

Εἶναι γνωστό ὅτι ἡ συμπεριφορά μας φανερώνει αὐτό, πού πιστεύουμε. (Δέν ὑπάρχει καλύτερος τρόπος ἀπό τή συμπεριφορά κάποιου γιά νά φανεῖ τό πιστεύω του). Ἡ ὅλη μας στάση, λοιπόν, δείχνει σά νά μὴν πιστεύουμε καθόλου ὅτι ἡ Μεγάλη Ἀποστολή εἶναι μιά ἐντολή.

Στήν καλύτερη περίπτωση τή θεωροῦμε ὡς προσωπική ἐπιλογή κάποιων. Ἀκόμα καί ἂν διατηροῦμε ἀκέραιη τήν πίστη, ἡ συμπεριφορά μας ἀποκαλύπτει τό γιατί θέλουμε αὐτή ἡ πίστη νά διατηρηθεῖ. Ἄν, δηλαδή, θεωροῦμε ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη πίστη εἶναι βασική προϋπόθεση γιά τόν ἄνθρωπο νά γνωρίσει τό Θεό, ἢ ἀπλῶς ὅτι πρέπει νά τή κρατήσουμε σάν ἓνα μεγάλο ἐπίτευγμα, πού προκαλεῖ ἐνδιαφέρον, μέσα στά τόσα ἰδεολογικά συστήματα τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Κάτι σάν τό πορσελάνινο σερβίτσιο τῆς Γιαγιᾶς, ὁμορφο νά τό βλέπει κανείς, ἄχρηστο, ὅμως, γιά τήν περιποίηση τῶν ἐπισκεπτῶν.

Ἄς ἐρευνήσουμε τήν παγιωμένη νοοτροπία σέ μιά ἐνορία, ὅπως ἀποτυπώνεται στίς καθιερωμένες ἐκφράσεις ἐνοριακῆς ζωῆς. Πῶς κυλᾷ ὁ χρόνος τῆς; Πῶς ξοδεύονται τά χρήματά τῆς; Πῶς τρέχουν οἱ ὑποθέσεις τῆς; Βλέπουμε νά ἔχει κάποια σχέση μέ τήν θεμελιώδη ἐπιταγή τοῦ Χριστοῦ πρὸς τούς Ἀποστόλους, νά κάνουν μαθητές ἀπ' ὅλα τά ἔθνη; Ἡ δέν πρᾶττει τίποτα πάρα πάνω ἀπ' ὅ,τι κάνουν καμιά δωδεκαριά ἄλλοι κοινωνικοὶ ὀργανισμοί; Ἄν ὅλη ἡ ἐξουσία στὸν οὐρανὸ καί στή γῆ ἔχει δοθεῖ στήν Ἐκκλησία, καί ἔχει δοθεῖ ἀκριβῶς γιά νά ἐκπληρωθεῖ ἡ Μεγάλη Ἀποστολή, φαίνεται αὐτό στή ζωή τῆς ἐνορίας; Ζοῦμε μέ τήν αἴσθηση τῆς ἄμεσης ἀνάγκης νά ἐξαγγείλουμε τό Εὐαγγέλιο σ' ὅποιον ἄντρα, σ' ὅποια γυναῖκα, σ' ὅποια ψυχὴ πεθαίνει στήν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας, ἔξω ἀπὸ τό συνηθισμένο περίγραμμα τῶν ἐνοριακῶν δραστηριοτήτων; Ἡ περιμένουμε παθητικά, γεμάτοι θρησκευτικὴ ἔπαρση, αὐτόν τόν ἄντρα, αὐτὴ τὴν γυναῖκα, αὐτὴ τὴν ψυχὴ, πού πεθαίνει, νά μᾶς ζητήσουν νά δοῦν τήν ἐκκλησιαστικὴ μας συλλογὴ εἰδὼν πορσελάνης,

νά θαυμάσουν τό σερβίτσιο τῆς Γιαγιᾶς;

Ἄγιοι καί Μάρτυρες ἀγωνίστηκαν μέ ζέση γιά τήν Ὁρθοδοξία διά μέσου τῶν αἰώνων. Δέν τό ἔκαναν γιά νά διαφυλάξουν κάποια κειμήλια, οὔτε γιά νά ὑπερασπιστοῦν τετριμμένες ἐκφράσεις καί ἔθιμα. Ἀγωνίστηκαν ὀλόψυχα γιά τήν πίστη, μήπως καί μπορέσουμε, ἐσεῖς καί ἐγώ, καί ὅλος ὁ κόσμος, νά ἔρθουμε σέ σωτήρια γνώση Χριστοῦ. Ὅταν, ὅμως, ἐμεῖς στεκόμαστε μπροστά στοῦ βίου, στή θυσία, στή μαρτυρία τους γεμάτοι θρησκευτική ἔπαρση γι' αὐτό πού εἴμαστε καί γι' αὐτό πού ζοῦμε, δείχνουμε περιφρόνηση στά ἴδια τά ἱερά πρόσωπά τους. Μπορεῖ, τότε, νά περιερχόμαστε γῆ καί θάλασσα, καί ὅταν προσηλυτίσουμε κάποιον, τόν κάνουμε παιδί τῆς κολάσεως, δύο φορές χειρότερο ἀπό μᾶς (Ματθ. κγ' 15).

Ἄν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀληθινή, γιατί, μέ τόση ἐπιμονή, ἀλήθεια, ἀδρανοῦμε γιά τή Μεγάλη Ἀποστολή; Ἄν κάθε ἐξουσία οὐρανοῦ καί γῆς ἔχει δοθεῖ στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, γιατί φερόμαστε

τόσο ὑποτονικά; Ἄν ἡ Μεγάλη Ἀποστολή δέν εἶναι μιά προσωπική ἐπιλογή, ἀλλά γενική ἐντολή, γιατί τήν ὑποβαθμίζουμε τόσο μέ τίς προτεραιότητες, τίς ὁποῖες ἔχουμε θεσπίσει στή ζωή μας;

Γιά πολλά πράγματα θά πρέπει νά ἀπολογηθοῦμε, ἄν πάρουμε στά σοβαρά τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Πράγματι, Ἐκεῖνος μᾶς ἔδωσε τήν ἐντολή νά κάνουμε μαθητές ἀπ' ὅλα τά ἔθνη, καί ἐφορεύει τόσο τήν ἐνοριακή ζωή στοῦ σύνολό της, ὅσο καί τή ζωή κάθε μιᾶς ψυχῆς. Ζοῦμε (ἡ πρόκειται νά ζήσουμε), σάν Ἐκκλησία καί σάν ἀπόστολοι, ἡ ἀπλά καί μόνο σάν ἔφοροι καί φρουροί μουσείου; Εἴμαστε ἀπλοί φύλακες τοῦ πορσελάνινου σερβίτσιου τῆς Γιαγιᾶς, πού εἶναι ὠραῖο, πού εἶναι ἓνας θησαυρός, μόνο, ὅμως, γιά νά τόν δείχνει κανεῖς ἀπό μακριά καί ποτέ νά μή περιποιεῖται τοὺς ἐπισκέπτες μέ αὐτό; Ἡ Γιαγιά, βέβαια, ἤξερε γιά ποιά χρῆση καί γιά χάρη ποικῶν κρατοῦσε τίς πορσελάνες της. Ἐμεῖς ξέρουμε;

π. Ἰωάννης Reeves

Παπα-Γιάννη

Μοῦρχεται νά βάλω τίς φωνές. Ὁ Χριστόδουλος πασκίζει, μέ κάθε τρόπο, νά καλύψει τίς δεσποτικές βρωμιές. Καί οἱ δημοσιογράφοι τίς ἀποκαλύπτουν.

Καί μεῖς, οἱ ταπεινοί λειτουργοί, μόλις βγοῦμε στό δρόμο, δεχόμαστε τό χλευασμό καί τό φτύσιμο.

Ἔλεος!...

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

Συσπείρωση Αίσχυνης;

Τίς 18-19/2/2005 συνήλθε έκτακτως ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μέσα στή δίνη τῶν ἀποκαλύψεων γιά σκάνδαλα στό χώρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ζήτησε συγγνώμη ἀπό τό πλήρωμα καί ὑποσχέθηκε κάθαρση. Ψηφίστηκαν μέτρα γιά τήν ἐξυγίανση τοῦ ἱεροῦ χώρου, πού διαφημίστηκαν μέν πολύ, λίγους, ὅμως, ἔπεισαν γιά τήν ἀποτελεσματικότητά τους καί, κυρίως, γιά τήν εἰλικρίνεια τῶν προθέσεων τῶν Ἱεραρχῶν μας. Τό ἐρώτημα, πού πλανᾶται εἶναι ἂν ἡ Σύνοδος θέλησε ὄντως τήν αὐτοκάθαρση, ἢ στόχος τῆς ἦταν ἡ αὐτοπροστασία τῶν Ἱεραρχῶν, ὥστε ὅλοι τους, καί κυρίως ὁ «Πρῶτος», νά τεθοῦν στό ἀπυρόβλητο. Μήπως, δηλαδή, θέλησαν ὡς σῶμα συμπαγές καί ξεκομμένο ἀπό τόν κατώτερο κλῆρο καί τό λαό, νά στήσουν γύρω τους ἕνα τεῖχος γιά νά προστατευθοῦν ἀπό «ἐπιθέσεις σκοτεινῶν δυνάμεων»; Ἔτσι ἐκλαμβάνουν οἱ Ποιμενάρχες μας τήν κριτική τῶν πολιτῶν, πιστῶν ἢ ἀπιστῶν, πού βλέπουν καί κρίνουν τίς ὅποιες συμπεριφορές τους.

Οἱ ἀγνοοῖ καί ἀκέραιοι Μητροπολίτες ἅς μή θεωρήσουν τοὺς λόγους τούτους βαρεῖς καί ἀδικούς γιά αὐτούς. Μέ λύπη μας ἐπισημαίνουμε ὅτι, ἀπό τήν ὀπτική γωνία τοῦ σημειώματος αὐτοῦ, βαρύνονται καί αὐτοί, στή συνείδηση πολλῶν πιστῶν μέ τήν ἐνοχή τῆς σιωπηρῆς ἀνο-

χῆς. Γνώριζαν τά σκάνδαλα καί τίς μεθοδεύσεις συγκαλύψεώς τους καί δέν τά στηλίτευσαν δημόσια. Στή μάντρα, («*ἔσ τας αὐλάς τοῦ Κυρίου*»), ἡ φύλαξη τῆς ὁποίας τοὺς εἶχε ἀνατεθεῖ, ἔβλεπαν λύκους νά κατασπαράζουν πρόβατα καί δέν «γαύγιζαν», γιά νά ξυπνήσουν συνειδήσεις, σάν νά ἦταν τσοπανόσκυλα ὑπνωτισμένα μέ ἀναισθητικό σπρέι! Γιά τήν ὑψηλή θέση τους ἡ ἐθελοτυφλία, ἡ περὶ σκεψη, ἡ αἰδήμων σιωπή σέ καιρό πολέμου, εἶναι σοβαρά ἀτοπήματα. Ἀθέτηση ἱερῶν ὑποσχέσεων...

Στά πολλά ντιμπέιτ τῶν ἡμερῶν το-νίζεται ἀπό πιστοὺς καί ἀπιστοὺς ὅτι δέν ἀποτελεῖ παρηγορία γιά τό χώρο τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε γιά τό χώρο τῆς δικαιοσύνης, τό ὅτι, σέ σχέση μέ τή συντριπτική πλειοψηφία τῶν ἀκέραιων λειτουργῶν, εἶναι λίγοι οἱ ἐπίορκοι. Ἐφόσον αὐτοί εἶναι γνωστοί καί δέν ἀποβάλλονται ἔγκαιρα, νοσεῖ πιά ὅλο τό σύστημα. Εἰδικά γιά τήν Ἐκκλησία μας, ὅπως καί γιά κάθε τοπική Ἐκκλησία, ἡ ἀνοχή καί ἡ συστηματική συγκαλύψη τῶν σκανδάλων, ἔστω καί λίγων (ἂν εἶναι, πράγματι, λίγα!), κλονίζει αὐτή τήν ὑπόστασή Της. Στήν Ἐκκλησία, δέν μπορεῖ νά σταθεῖ ἡ λογική τοῦ ὅτι, τάχα, πρόκειται γιά «μεμονωμένες περιπτώσεις», καί ἄρα μπορούμε νά τίς ἀνεχθοῦμε. Τό πρόβλημα εἶναι ποιοτικό, ὄχι ποσοτικό. Συνιστᾷ δομική ἀλλοίωση, καί ὄχι ἀπλή ρύπανση στό ἐπί-

χρισμα τοῦ θεοῦ οἰκοδομήματος. Στὴν Ἐκκλησία, ἀσφαλῶς, ὅλοι εἴμαστε ἀμαρτωλοὶ γιατί εἶναι νοσοκομεῖο, στοῦ ὁποῖο καταφεύγουμε ἐν μετανοίᾳ, ζητώντας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Κανείς, ὅμως, καὶ σέ καμιά περίπτωση δέν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν χρησιμοποιεῖ σάν καταφύγιο καὶ ἐκκολαπτήριο παρανομίας. Ἀνεξάρτητα ἂν οἱ σκανδαλοποιοὶ εἶναι λίγοι ἢ πολλοί. Μὲ τὴν ἡθελημένη ἀνοχή καὶ νοοτροπία συγκαλύψεως τῆς ἀνομίας στοὺς χώρους τῆς Ἐκκλησίας ἐκ μέρους τῶν «πολλῶν», φτάνουμε στὰ πρόθυρα αἰρέσεως: σχετικοποιοῦμε ἔμπρακτα τὴν ἀγιότητα Της. Καὶ ἂς μὴ ζητοῦν κάποιοι ἄλλοι στὴν αἴρεση «τῶν Καθαρῶν» τοῦ προτεσταντικοῦ μεσαίωνα, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα στὴ δική τους ἀντιφατική στάση στὰ γεγονότα.

Σύμπτωμα τῶν καιρῶν εἶναι ἡ διπλωματική γλῶσσα ἀρκετῶν Ἱεραρχῶν, πού παραποιεῖ τὴν ἀλήθεια καὶ, δυστυχῶς, ἐμφιλοχωρεῖ καὶ στίς Συνοδικές ἀποφάσεις. Ἡ συσκοτίσιμη τῆς πραγματικότητας, ἡ ψευδολογία, ἡ πλαστογραφία, ἡ ἀλλοίωση πρακτικῶν ἐπίσημων συνεδριάσεων, εἶναι σπὴν ἡμερησίᾳ διάταξη. Καὶ αὐτές, οἱ ξένες πρὸς τὰ χρηστὰ ἤθη πράξεις, στηρίζονται ἐπίμονα μὲ ἐπιχειρήματα ξεπεσμένης δικηγορίας, ὅπως, π.χ., «εἴχαμε ἄγνοια», ἢ «δέν εἴχαμε τεκμηριωμένες κατὰ νόμον καταγγελίες» γιὰ γεγονότα, γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος βοᾷ. Ἡ, ἀκόμα, γίνεται ἐπίκληση «ἀδήριτων ποιμαντικῶν ἀναγκῶν» καὶ «πατρικῆς στοργῆς» ἢ «σεβασμοῦ τῆς προσωπικότητος» προκειμένου νὰ μείνουν ἀτιμώρητοι καὶ ἐλεύθεροι νὰ ἀλωνίζονται οἱ σκανδαλοποιοί. Αὐτὴ ἡ πλεκτάνη συσκοτίσεως τῆς ἀλήθειας ξεδιπλώνεται μπροστὰ μας κάθε μέρα μὲ ἀλληλοδιαφευδόμενες δηλώσεις Ἱεραρχῶν καὶ ντοκουμέντα,

πού ἔρχονται στοῦ φῶς τῆς δημοσιότητας. Καὶ ὅμως, οἱ ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας καταστρώνουν δόλια σχέδια καὶ παραμυθιάζουν τὸν κόσμο μὲ δάκρυα καὶ ἀπατηλὰ λόγια ὅτι, τάχα, ὑπάρχει μετάνοια καὶ εἰλικρινὴς διάθεση σέ αὐτὸ τὸ σάπιο κατεστημένο γιὰ αὐτοκάθαρση. «Χεῖλεσι πάντα ἐπινεύει ἀποκλαιόμενος ἐχθρός, ἐν δὲ τῇ καρδίᾳ τεκταίνεται δόλους» (Παρ. κατ' 24)!...

Ἔτσι ἀποτιμοῦν σήμερα ἀρκετοὶ πιστοὶ τὴν κατάσταση καὶ ἀναρωτιοῦνται μήπως ἡ συσπείρωση τῶν Ἱεραρχῶν μας, πού ἐπιτεύχθηκε κατὰ τὴν 151 τῆς 18-19 Φεβρουαρίου, θά πρέπει νὰ καταγραφεῖ ὡς «συσπείρωση αἰσχύνης». Τί πρυτάνευσε στὴν κρίσιμη αὐτὴ Σύνοδος; Τὸ «φιλάδελφο» τῶν Ἱεραρχῶν μας; Ὁ φόβος ὅτι, σκαλίζοντας τὰ γνωστὰ μεχρι τότε σκάνδαλα, θά ὑποχρεωθοῦν νὰ ἀναζητήσουν ἐνόχους μέσα στίς τάξεις τους; Τὸ αἶσθημα αὐτοάμυνας μπροστὰ στὴν ὀγκούμενη ἀγανάκτηση τοῦ ποιμνίου τους; Μόνον ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει...
Μακαβαῖος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικὸς 2360

Ἰδιοκτήτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

Τό «χάρισμα».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστό-δουλος διαθέτει ἓνα ιδιότυπο χάρισμα. Ὄταν στάζει δάκρυ, μπροστά στίς τηλεοπτικές κάμερες, γίνεται ἀξιογέλαστος. Καί ὅταν ὠρύεται, μπροστά στήν Ὠραία Πύλη τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ, γίνεται ἀξιοδάκρυτος.

Εἶναι κοινή διαπίστωση, ὅτι καί στή μιά καί στήν ἄλλη περίπτωση, παίζει θέατρο.

Κάποιες φορές ἐκδιπλώνει τό ρόλο του μέ ὑποκριτικό ταμπεραμέντο, πού συναρπάζει. Γελάς, δίχως σταματημό, καθώς τόν βλέπεις νά ὑποδύεται τό λυπημένο καί τόν πονεμένο καί, παρακολουθώντας τον, ἀνακαλύπτεις, ὅτι συνταιριάζει τό ψέμα μέ τό δάκρυ, γιά νά κρύψει τά ἀτοπήματά του καί τίς ἐνοχές του. Ἡ, ἀντίθετα, νοιώθεις σφίξιμο καρδιάς καί σούρχεται κλάμα, ὅταν σοῦ συμβεῖ τό ἀτύχημα νά παρακολουθήσεις τίς ἄλογες ἐκρήξεις του. Ὄταν τόν δεῖς νά μαίνεται, κουνώντας ἀπειλητικά τό δάχτυλο καί ἐκσφενδονίζοντας κεραυνούς ἐνάντια σέ κείνους, πού δέν ὑποκλίνονται μπροστά του καί δέν ἀποδέχονται τό ἡγεμονικό μεγαλεῖο του.

Ὅστόσο, κάποιες ἄλλες φορές ἡ ὑπόκρισή του εἶναι τόσο χοντρή καί ἀδούλευτη, πού σοῦ προκαλεῖ ἀναγούλα. Αἰσθάνεσαι ἀποστροφή πρὸς τό φορέα τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, πού τά παίζει ὅλα στή ρουλέτα τῆς προσωπικῆς του προβολῆς καί ἐναλλάσσει τό δάκρυ μέ τήν κραυγή, τήν ταπεινοσχημία μέ τόν αὐτοθαυμασμό τήν κατῆφεια μέ τήν ἀλαζονεία, μόνο καί μόνο γιά νά ἀνακόψει τό ἰσχυρό ρεῦμα τῆς ἀντίδρασης καί νά στηριξεῖ τό εἰδωλό του στόν ἐπίζηλο θρόνο του.

Τό γεγονός εἶναι, πῶς οἱ πυκνές, πυκνότητες, ὑποκριτικές, ἐμφανίσεις τοῦ κ. Χριστοδουλου ἔφεραν ἓνα ἄλλο ἀποτέλεσμα. Καταλυτικό καί ὁδυνηρό γιά τόν ἴδιο. Σωστικό γιά

τό ἐπώνυμο καί ἀνώνυμο πληθος. Ἀπέσπασαν τό προσωπεῖο, πού κάλυπτε τήν ἐπαρση καί τήν ιδιοτέλεια. Ἀπομυθοποίησαν τόν χρήστη τῆς ὑποκριτικῆς μάσκας. Ἄφησαν νά φανεῖ τό πραγματικό πρόσωπο. Καί ἐξασφάλισαν στό λαό τήν εὐχέρεια νά ἐκτιμήσει, μέ ἀμεροληψία, τίς συμπεριφορές καί νά συνάξει τά ἀπαραίτητα συμπεράσματα.

Αὕτῃ τῇ στιγμή, δυστυχῶς, ὁ Χριστόδουλος εἶναι καμένο χαρτί. Δέν εἶναι ἀντίτυπο τῆς ἐπισκοπικῆς ὠριμότητας καί τῆς Πατερικῆς ἀγιότητας. Δέν εἶναι ὁ δάσκαλος τοῦ Εὐαγγελικοῦ ἤθους. Δέν εἶναι ὁ κανόνας τῆς πίστεως καί ἡ εἰκόνα τῆς πραότητας. Ἀντί νά ἐνώνει τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τό διχάζει. Ἀντί νά ἐπιβάλλει, μέ τό παράδειγμά του, τήν ἀλήθεια, ἐμπορεύεται τό ψέμα. Ἀντί νά ἐμπνέει τήν καθαρότητα τοῦ βίου, συναγελάζεται καί συνεργάζεται μέ τούς φαύλους. Ἀντί νά καθαρίζει τόν οἶκο Κυρίου ἀπό τούς σκανδαλοποιούς καί τίς βρωμερότητές τους, προσθέτει καί ἄλλους.

Κύριε, ρῦσαι τήν Ἐκκλησία Σου!

Πρόσθετη πληροφόρηση.

Τά γεγονότα, πού ἐκτυλίχτηκαν κατά τούς δύο πρώτους μῆνες τοῦ 2005, ἔφεραν μιά τρομερή ἐμπειρία.

Ἡ ἐκκλησιαστική διοίκηση, αἰφνιδιασμένη, ἀναγκάστηκε νά τιμωρήσει ἡ καί νά ἀποβάλλει ἀπό τούς κόλπους τῆς ὁμάδα ὁλόκληρη ἐπίορκων ρασοφόρων, ἐπισκόπων καί πρεσβυτέρων. Ἡ πράξη αὕτη ἀνακούφισε τόν ἀνήσυχο λαό. Ἐκεῖνο, πού σόκαρε, ἦταν τό γεγονός, ὅτι ὅλοι οἱ προβληματικοί, πού σταμαρίστηκαν μέ τή σφραγίδα τοῦ ἐνοχοῦ, ἀνῆκαν στό στενό περιβάλλον καί στήν ἐπιτελική ὁμάδα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδουλου.

Σκληρό τό μήνυμα!